

CONAN

Tři klíče k Asambale

Ondrej Trepáč

BROKILON

Ondrej Trepáč

**CONAN: TŘI KLÍČE
K ASAMBALE**

Copyright © 2018 by Ondrej Trepáč

Translation © 2018 by Robert Pilch

Cover © 2018 by Juraj Maxon

For Czech Edition © 2018 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN: 978-80-7456-426-0

ISBN PDF: 978-80-7456-427-7

ISBN ePub: 978-80-7456-428-4

ISBN Mobi: 978-80-7456-429-1

Ondrej Trepáč

Conan:
Tři klíče
k Asambale

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2018

Conan

v nakladatelství Brokilon

Juraj Červenák: Conan nelítostný

Juraj Červenák: Conan a svatyně démonů

Juraj Červenák: Conan a dvanáct bran pekla

Jack deCraft: Conan a královna smrt

Andy Knocker – Conan: Acheronská dýka

Jaroslav A. Polák – Conan: Třetí krok do hlubin

Ondrej Trepáč – Conan: Tři klíče k Asambale

<http://www.brokilon.cz>

<https://www.facebook.com/brokilon>

1. část

1. kapitola

Erucký hřbitov se nacházel nedaleko města a vlastně ani hřbitov nepřipomínal. Hroby zde byly rozházené bez ladu a skladu, neexistoval žádný plán ani pravidla, kam se smí nebo nesmí pohřbívat. Rodina či jiní pozůstalí sem svého nebožtíka jednoduše přinesli a pohřbili ho, kam se dalo, případně tam, kde se jim to líbilo nejvíc. Místa tu bylo dost. Jediné, na co si museli dávat pozor, bylo, aby ho zahrabali dostatečně hluboko – z pouště sem bylo blízko a mrchožrouti vycítili mrtvolu na míle daleko. Nejlepší bylo s sebou přinést kromě rakve i několik velkých kamenů a hrob jimi patřičně obložit, aby se k nebožtíkovi nemohly prohrabat hyeny. A tak toto místo připomínalo spíše jakési maličké pohoří plné skalnatých kopečků rozestých na velké ploše.

*

Daymarovo tělo bylo přesně tam, kde ho Conan před měsícem s bolestí v srdci a s velkou touhou po pomstě zanechal. Ve sklepení Tooranova domu panoval přesně tentýž vlezlý chlad

jako předtím, nic se zde nezměnilo, jen z mladíkova těla zbyla už pouze ohlodaná kostra a kusy oblečení. Tooranovou smrtí zřejmě zaniklo i ochranné kouzlo, které fungovalo coby stráž, a ve sklepení se to doslova hemžilo velkými krysami. Ty se sem předtím neodvážily, kouzlo je vyhánělo, nebo rovnou zabíjelo. Ale kromě Daymarova těla zde nic k jídlu nenašly.

A byly by se surově vrhly i na nové příchozí. Ve světle pochodní viděli Conan s Dareenou světélkovat stovky zelenkavých očí, viděli míhající se drobné stíny a slyšeli nepříjemný škrábavý zvuk, jak se drápky drobných tvorů otíraly o kámen. Conan se rychle a nervózně rozhlédl, ale nenašel nic, čím by dokázal tu hordu hladových krys zahnat. Dareena však zůstala úplně klidná, jen sáhla do kapsy, vytáhla odtamtud přibližně půl stopy dlouhou bronzovou trubičku a z plných plic do ní foukla. Conan sice neslyšel, že by z ní vyšel nějaký zvuk, ale krysy se okamžitě daly na zoufalý útěk. Doslova skákaly jedna přes druhou, šlapaly po sobě, hryzaly se v šílené snaze dostat se co nejrychleji a co nejdále pryč. Neuplynulo ani sto úderů srdce, a sklepení bylo prázdné.

„Co to máš? Nějaké kouzlo? Myslel jsem, že...“

„Žádné kouzlo. Tohle mi darovali mniši v klášteře, když jsem odjížděla. Upřímně, nevím přesně, jak to funguje, ale zažene to většinu zvířat. Párkrát jsem to vyzkoušela, a vždycky to mělo dokonalý účinek. Jednou jsem takhle zahнала i stepního rysa, který si na mně chtěl pochutnat. Na lidi to ale žádný účinek nemá.“

„Něco mi to připomíná. Slyšel jsem o píšťalách šílenství, ale ty naopak působí jen na lidi. Vydávají takový divný zvuk, při kterém člověku změkne mozek a na místě zešílí. Nechtěl bych se dostat do blízkosti člověka, který takovou píšťalu používá.“

„Tak to ani já.“

„Dobrá. Uděláme, co musíme, a vypadneme odsud. Tooran tady sice není, ale stejně mě z toho místa mrazí. Už se sem nechci nikdy vrátit. Kdo ví, co tady ještě po tom starém šarlatánovi zůstalo.“

Dareena mlčky přikývla. Conan otevřel mřížové dveře cely, kterou před časem nedobrovolně sdílel s mrtvým Daymarem. Byla odemčená už od chvíle, kdy ji opouštěl. Sklonil se k přítelovu tělu a nožem rozřízl zbytky oblečení. Dareena mu podala velký kožený pytel, do něhož ohlodané kosti naskládali, vynesli pytel ven a tam ho položili do prosté rakve. Na tržišti si najali káru s mulou, rakev naložili a vydali se na hřbitov.

*

Jejich návrat do Erúku byl klidný. Po děsivých dobrodružstvích v podzemí acheronského města Hallekaru, které bylo sídlem spolku odporných čarodějů plánujících obnovení temné říše, a po pobytu v táboře Zarraků, Dareeniných příbuzných, jim příjezd do města připadal jako příchod do nebeského ráje. Hlavně Dareena byla na civilizaci zvyklá a po krátké chvíli jí přece jen začalo scházet pohodlí jejího patricijského domu. Zarrakové jim darovali koně, zásoby na cestu a velký kus cesty je doprovodili. Celou dobu přitom nespouštěli oči z oblohy v obavě, že se odněkud vynoří další okřídlená bestie, která bude mít zájem si na nich pochutnat.

Ale nic takového se nestalo, a ani jejich příjezd nevyvolal žádnou odezvu. Jednoduše se vrátili z pouště domů. Takových příchozích byly v Erúku celé zástupy. Dareenina služka Zamira výskala radostí, že zase vidí svou paní živou a zdravou.

*

Daymarovy kosti spočinuly v hluboké jámě, kterou Conan vykopal. Dareena jen stála stranou a celou dobu se tiše modlila k všemožným bohům, protože netušila, ve kterého z nich nebožtík věřil. Shemité ve velké většině oslavovali krásnou Ištar, ale Daymar nebyl Shemita. Byl Hothan, a ti byli všeobecně známí tím, že měli snad tři bohy na každém prstu. Nakonec vložila do hrobu skleněnou nádobku s vonným olejem, stříbrnou minci, pytlík s trochou obilí a kokosový ořech coby dary démonům podsvětí. Měly je přimět k tomu, aby Daymara přijali a netrápili ho mukami. Conan pak jámu zasypal hlínou a pískem a navršil na ni malou kamennou mohylu. Do pohoří přibyl další kopeček.

*

Do města se vrátili krátce před polednem. Právě procházeli bránou, když jim cestu přehradila hlídka satrapovy stráže. V jejím čele kráčel mladý poručík, kterého Dareena znala od vidění, ale nepamatovala si jeho jméno. Dal jim rukou pokyn, aby zastavili, ale jinak se choval slušně. Ani jeho tři muži neprojevovali žádné náznaky nepřátelství. Proto i Conanův meč zůstal zastrčený v pochvě.

„Jste baronka Dareena?“ zeptal se poručík.

„Proč se ptáte, když mě znáte? Já vás sice znám taky, ale vaše jméno...“

„Poručík satrapovy stráže Malabon.“

„Výborně, formality máme za sebou. Co chcete?“

„Já nic, Vaše Milosti, ale satrapa Yacobian si s vámi přeje hovořit.“

„Ale? Co tak najednou?“

„To netuším. Já mám jen příkaz vás přivést, paní baronko.“

„Vážený pane!“ zvýšila Dareena hlas a tvář jí zbrunátněla.

„Tohle si vyprošuji! Nejsem satrapova otrokyně, abyste mě k němu odváděl. Jsem svobodná žena, šlechtična, a ne běhna z ulice.“

„To bych si nikdy nedovolil tvrdit, a satrapa také ne, paní baronko. Ale...“

„Mlčte! Jděte do paláce a povězte satrapovi, že ho navštívím, až mi to bude vyhovovat. Nejsem jeho podřízená, abych skákala, jak on píská. A vůbec, pokud ode mě něco chce, tak mě může nanejvýš pěkně poprosit.“

„No... samozřejmě mu váš vzkaz vyřídím, paní. Prosim, můžete pokračovat,“ postavil se stranou a pustil Dareenu a Conana, který pomalu začínal ztrácet trpělivost, dál.

„Co od tebe může chtít?“ zeptal se Cimmeřan přítelkyně, když byla hlídka z doslechu.

„To netuším. Popravdě řečeno, s Yacobianem jsem nikdy žádné spory neměla. Vždy mě respektoval, věděl, že jsem byla královninou dvorní dámou, a kdyby si na mě dovoľoval, dokázala bych mu nadělat velké potíže.“

„Kdy tam chceš jít?“

„Dám si oběd, koupel, pak ještě jednoho hezkého Cimmeřana... a až potom začnu přemýšlet o návštěvě paláce,“ odvětila Dareena s dráždivým úsměvem, který už Conan dobře znal.

„Skvělé. Oběd, koupel a hezká baronka, to se líbí i mně. Ale nejspíš asi nejdříve vrátíme tu káru.“

*

Obchodní čtvrť neměla zrovna nejlepší pověst a Dareena se jí během pobytu v Erúku důsledně vyhýbala. Nikdy by se do ní sama neodvážila, ale vlastně ani neměla důvod tam chodit. Její služka Zamira tam měla přátele a veškeré potřebné nákupy zařizovala ona. Znala místní lidi, a oni znali ji, nikdy by ji

neokradli. Zato bohatě oblečená a nazdobená šlechtična by se zřejmě okamžitě stala terčem obratných zlodějů, takže domů by se asi vrátila víc nahá než oblečená, a určitě beze všech ozdob. A to by mohla být ráda, že vůbec přežila. Tohle nebylo místo, kam by se bohatí odvažovali, a pokud ano, tak jen v ozbrojeném doprovodu svých strážců.

V Conanově společnosti se ale i zde cítila naprosto bezpečně. Pravda, na Daymarův pohřeb se oblékla velmi jednoduše a podle starého zvyku neměla ani žádné šperky. Jenže i tak by si jí místní lapkové rychle všimli – byla zde totiž nová. Neznámá tvář vyvolala pozornost vždycky, cizinci zde nebyli právě mile viděnými a vítanými hosty.

I teď na ni kdekdo vrhal zvědavé pohledy, ale vzhledem k tomu, kdo jí dělal společnost, to bylo všechno. Přiblížit, nebo dokonce sáhnout na ni se nikdo neodvážil. Conan měl příliš velký respekt a všichni věděli, že není radno si s ním zahrávat.

A tak prošli hlavní trhovní ulicí, z obou stran překrytou plachtami chránícími stánky před palčivým sluncem, úplně bez potíží. Zastavili se před stánkem známého obchodníka se zeleninou, vrátili mu káru i mulu a vzali si zpět koně, kteří postávali v maštali za stánkem. Poděkovali, Dareena vytáhla z tajné kapsičky na opasku stříbrnou minci a zaplatila za pronájem, přestože věděla, že tahle jediná mince má třikrát větší cenu než kára i s mulou dohromady. Netrápilo ji to, věděla, že si tím obchodníka získá a příště bude k ní nebo ke Conanovi ještě ochotnější, než byl dnes. Moc se mu nelíbilo, když ho vytáhli z postele už za svítání a Conan ho velmi důrazně přiměl, aby jim půjčil, co potřebovali. Tehdy je tu prakticky nikdo neviděl, tržiště bylo ještě prázdné.

Jenže teď bylo plné lidí, všude tlačence a mumraj, takže nasednout na koně bylo zbytečné. Raději je vedli za ohlávky a tvrdě odolávali vtíravým nabídkám naháněčů i samotných

obchodníků. Hlavně Conan dával svou pěstí dost jasně najevo, že si žádné nákupy nepřejí.

Až na konci ulice, kde nebyla taková tlačnice, se rozhodli nasednout na hřebce a pokračovat domů v pohodlných zarrackých sedlech. Sotva však ujeli pár kroků, zahradila jim cestu skupina mužů. Tentokrát to ale nebyli městští strážníci v plné zbroji. Tihle dva měli na sobě obyčejné, hodně špinavé a otrhané šaty různého střihu a barvy – podle toho, kdo odkud pocházel. Ve skupině byl zastoupený snad celý hyborský svět. Každý měl nějakou zbraň, většinou dlouhé dýky, ale našly se i sekerky na krátkých topůrkách nebo obyčejné okované hole z dubového dřeva.

Conan přitáhl koni uzdu, seskočil a došel ke skupině. Dareeně dal pokyn, aby zůstala v sedle, ale to ani nemusel. Rozhodně by ji nenapadlo sesednout. Nejraději by svému zvířeti nasadila ostruhy a letěla plným cvalem pryč.

Cimmeřan věděl, kdo jsou tihle muži. Členy zlodějského cechu znal všechny jménem. Nikdy s nimi neměl potíže, jen na začátku, když do Erúku přišel. Trvalo několik dnů, než se s novou skupinou sžil, ale protože ho předcházela pověst skvělého zloděje, rychle zapadl a získal si uznání.

Netušil, proč je zastavili, ale nezdálo se, že by měli agresivní úmysly. Neútočili, vlastně nedělali vůbec nic, jen tam tak stáli a mlčeli.

„Co chcete?“ narušil ticho Conan, kterého už ta nečinnost nebavila.

„To, co nám patří,“ ozval se náhle zvučný mužský hlas a ze zástupu vystoupil starší podsaditý muž v prosté plátěné vestě a širokých kalhotách. Byl dost bledý, ale člověk, který tráví většinu života kdesi v podzemní skrýši a vychází z ní jen v noci, se příliš neopálí. S bělostí jeho pokožky ostře kontrastoval hustý černý plnovous, tak typický pro Shemity.

Conan ho znal, i když se s ním běžně nesetkával. Ale znát mistra zlodějského cechu musel každý, kdo se do něj chtěl dostat. Musel projít zkouškou a odpřísáhnout mu absolutní poslušnost. A platit daně. Conan neudělal ani jedno z toho.

„Á, Sirhane! Zdravím tě.“

„Tvého pozdravu se nenajím, Conane.“

„Nemyslím, že bys trpěl hladem. Vypadáš dobře,“ odvětil Cimřeňan ironicky, ale starého zloděje tím nijak nevyvedl z míry.

„Nejsi mi náhodou něco dlužen?“

„Nevím o tom.“

„Ale já ano. A pokud nechceš, abych si půjčil tu tvoji krasotinku, tak si pospěš a zaplať mi všechny daně.“

„Tak to ne! Jestli se téhle ženy dotkneš – ty, nebo někdo z nich –, okusíš ocel mého meče.“

„Nevyhrožuj. Cimřeňane. Jsi dobrý válečník, ale je nás tady příliš i na tebe. Všechny nepobiješ. A tu ženu si stejně vezmu, i když proti ní osobně nic nemám. Že, paní baronko?“ jedovatě se usmál na Dareenu, ale ta ani nemrkla.

Sirhana znala i ona. Vyrobil jí zámek na mřížce v únikové chodbě z domu. Bylo to už sice dávno, ale zaplatila mu tehdy tolik, že by to obyčejný člověk ani nestihl utratit.

„Dobrá. Nechci nikomu z vás ublížit, ale nemíním se s tebou bavit, když mi vyhrožuješ. Pošli je pryč, Sirhane, tohle je mezi námi dvěma. Nebo se mě snad velký zlodějský mistr bojí?“

„Nebojí,“ prohlásil Sirhan a dal svým mužům pokyn, aby se vzdálili. Jakákoli narážka na jeho odvalu byla nebezpečná. Pokud by projevil třeba jen náznak strachu, okamžitě by ztratil prestiž a postavení. Byl mistrem právě proto, že se nikdy nikoho a ničeho nebál. „Tak. Spokojený?“

„Jistě. Podívej, peníze nemám a Dareeně si o ně říkat nebudu. To bych se musel hodně stydět. Ale vím, kde peníze jsou. Je

jich tam tolik, že by sis za ně mohl koupit půlku města, a ještě by ti zbylo.“

„Pokud čekáš, že půjdu vyloupit satrapovu pokladnici, tak jsi na omylu.“

„Na satrapu ti kašlu. Znáš Tooranův dům?“

„Nooo, myslím, že ano. Ty a Daymar jste ho prý šli vykrást.“

„Ano, je to tak.“

„A Daymar tam přišel o život. Ten dům je prokletý.“

„Možná byl. Ale jeho pán je po smrti a dům nikdo nehlídá.“

„Říká se, že se hlídá sám, že je to živá bytost. Magická bytost. Ten starý čaroděj byl ze Stygie. Ištar ví, a možná ani ona ne, jaká temná kouzla ovládal. Nikdy bych tam své muže neposlal.“

„Už klidně můžeš. Nic tam nehrozí. Všechna kouzla pomínila, když stařík chcipl někde v poušti. Já a Dareena jsme tam dnes ráno byli. Pro Daymarovo tělo. Prostě jsme vešli a pak zase vyšli ven. Nic se nám nestalo. Jsme živí a zdraví.“

Sirhan si zamyšleně promnul bradu. To, co Conan říkal, mělo logiku. A pamatoval si i to, že Daymar tehdy před časem přinesl na ukázkou moc pěkné a drahé věci. Co když má Conan pravdu?

„Dobrá, za zkoušku to stojí,“ prohlásil vůdce zlodějů a mávnutím přivolal dva své muže. „Půjdete do Tooranova domu. Prozkoumáte to tam a dáte mi vědět. Zatím nic neberte, jen zjistěte, jestli tenhle severský blázen říká pravdu.“

Muži neochotně přikývli, ale odporovat se neodvážili.

„Počkáme na ně.“

„Ne, nebudu tady čekat. Kdyby něco, víš, kde mě najdeš. A nesnaž se mě zastavit!“ zvedl Conan hlas a sáhl na rukojeť meče.

„No dobře, dobře. V pořádku. Běžte. Ale nechci, abych si pro tebe musel přijít. Opravdu vím, kde bydlíš. Neschováš se mi, Conane.“

„Nemám v úmyslu se schovávat. Rád si na tebe počkám. Přijď si pro mě sám. Určitě se nebojíš, že?“

Sirhan zrudl zlostí, ale nakonec se skřípajícími zuby uhnul z cesty a pustil Conana a Dareenu dál.

Za půl hodiny už seděli společně ve velké mramorové vaně a užívali si vlažnou koupel.

„Poslyš, drahý. Proč jsme si ty Tooranovy peníze nevzali my?“

„Ale no tak, Dareeno. Dobře víš proč. Je to acheronské zlato. Prokleté. Nikdy bych se ho nedotkl.“

„A Sirhan se ho dotknout může?“

„Sirhan o tom neví a já mu to ani nemám v úmyslu říkat.“

„Dobře vymyšleno. Kletba se přenese na něj.“

„Naštval mě. Neměl mi vyhrožovat.“

„Nebylo to tak hrozné. Jen jedné věci se divím – Tooran je pryč z domu už celý měsíc, ale dovnitř ještě nikdo ani nena-
hlédl. Přitom dveře byly odemčené.“

„Všichni věděli, co se stalo Daymarovi. Taková věc se neuta-
jí. Muži z podsvětí se nebojí stráží, bojí se kouzel. Před stráž-
mi se dá utéct, ale kouzlo tě dostihne.“

*

Zloději se vrátili brzy a nechali se ohlásit u Sirhana.

„Tak co jste tam našli?“

„To... to... takové bohatství jsme ještě nikdy neviděli. Hro-
mady zlata a drahých kamenů se tam jenom tak povalují. Kdy-
bychom vzali jen desetinu z toho všeho, nikdo z nás by nemu-
sel do konce života hnout prstem. Tolik toho je.“

„Dobrá, věřím vám. Po setmění se tam vydáme všichni. A vezmeme si všechno, ne jenom desetinu,“ prohlásil Sirhan a pokynul rukou. Vzápětí se několik mužů doslova vrhlo na ty

dva, kteří se vrátili z průzkumu. Popadli je za nohy i za ruce a obrátili ve vzduchu hlavami dolů. Pořádně s nimi zatřáslí, ale nic z nich nevypadlo. Jejich kapsy byly prázdné. Rozkaz byl rozkaz. Když Sirhan řekl, že si nemají nic brát, tak se tak i stalo. A i kdyby si něco vzali, nejspíš by to schovali někam mimo dohled a vyzvedli si to později.

*

Počkali do setmění a potom se začali postupně vytrácet z podzemní skrýše. Vycházeli ven po jednom, po dvou, aby nebyli příliš nápadní a nevyvolali nežádoucí zájem městských stráží. Oklikami přes několik ulic se dostávali do průchodu za Tooranovým domem, ale dovnitř zatím nešli. Čekali.

Sirhan přišel jako poslední. Když zjistil, že už jsou tu všichni, dal pokyn těm dvěma, které odpoledne poslal prozkoumat dům.

„Jděte. Vedte nás.“

Muži bez váhání otevřeli zadní vchodové dveře a vešli dovnitř. Rozsvítili lucerny a všichni, kdo je následovali, udělali totéž. Poslední z nich dveře zavřel.

Prošli několika místnostmi a chodbami a všude se pozorně rozhlíželi. Ještě pořád v nich hlodal podvědomý strach z toho, že tady někde číhá strážní netvor, skrytá past, nebo dokonce sám domácí pán. Conan sice přísahal, že ho nechal zemřít, ale u těch prokletých Stygijců si nikdo nemohl být ničím jistý. Tooran mohl klidně vstát z mrtvých a vrátit se domů. Asi by se tomu nikdo nedivil – možná jen Conan.

Průzkumníci je nakonec podle šipek na zdech, které si dělali křídou, zavedli do velké místnosti s proskleným stropem plné knih a... zlata! Zloději na několik úderů srdce zapomněli i dýchat, jen se ohromeně rozhlíželi po knihovně, jako by nechtěli

věřit vlastním očím. Měli pocit, že se ocitli v neskutečném snu. Opatrně, jen špičkami prstů se dotýkali hromad zlatých mincí, šperků nepředstavitelné ceny a zlatého nádobí, kterého byla místnost plná. Až po nějaké chvíli jeden sebral odvahu, vzal do dlaně náhrdelník s rubíny velkými jako holubí vejce a z hrdla se mu vydral šílený řev.

Ten jako by probudil i ostatní. Doslova se vrhali na poklady, cpali si je všude, kam to jen šlo – do kapes, za košile, jeden dokonce strhl závěs oddělující knihovnu od vedlejšího pokoje, rozprostřel ho po podlaze a začal na něj házet všechno, na co dosáhl.

Všechny posedlo šílenství, jen Sirhan zůstával klidný. On si vzal pouze pár drobností, nepotřeboval plné kapsy. Daně od ostatních mu vynesou víc, než stačí do konce života utratit. O to více ho zajímaly mince, které se všude povalovaly. Vzal jednu do dlaně a pozorně si ji prohlížel. Ještě nikdy takovou neviděl. Byla z ryzího zlata – o tom nepochyboval –, ale netušil, kterému království patří. Viděl a měl v rukou všechny možné měny od Khitáje po Vendhyji, od Turánu, Nemedie a Aquilonie až po Argos. Ale tahle nepatřila nikomu. Na aversu byla vyobrazena dračí křídla, na reversu obličej holohlavého muže, trochu připomínajícího stygijského kněze, ale mince určitě nebyla stygijská. Zamyšleně nad ní vrtěl hlavou. Musela být hodně stará, protože takové symboly se nikde ve známém světě nevyskytovaly. Že by ten starý čaroděj našel poklad? Ale musel by to být opravdu velký poklad. A k čemu mu vlastně bylo tolik bohatství? Jaké s ním měl záměry? Mnoho o něm nevěděl, ten chlap se s nikým nestýkal ani nepřátelil. Neměl žádné otroky ani sluhy. Na tržišti se nikdy neobjevil, nekupoval žádné zboží ani potraviny.

Nedalo mu to. Nesnášel otázky bez odpovědí. Rozhodl se, že se pečlivěji rozhlédne po domě, aby našel alespoň nějaké.

Svých mužů si nevšímal, ať si dělají, co chtějí. Ať si naberou, kolik unesou. Opravdu toho bylo dost pro všechny. Přesl k polici s knihami a ve světle kahanu začal číst názvy na jejich hřbetech. Ale nešlo to. Písmo, kterým byly názvy vyvedeny, neznal. Určitě to nebyl žádný známý jazyk, jakým se v hyborském světě hovořilo a psalo.

Čím dál víc se mu to přestávalo líbit. Vytáhl jeden z grimoárů, a vtom ucítil, jak mu po celém těle naskočila husí kůže. Stačil letmý pohled a dotek, aby zjistil, že vazba je z lidské kůže. Okamžitě knihu odhodil. S bouchnutím dopadla na podlahu a otevřela se. V tu chvíli se neblahý pocit mnohonásobil. Skoro ho paralyzoval. Prudká závrať ho téměř srazila k zemi. Rychle se chytil okraje velkého stolu z mahagonového dřeva a ucouvl o dva kroky dozadu, přičemž se srazil s jedním ze svých mužů, který ještě pořád nabíral zlaté mince do velkého džbánů vykládaného smaragdy. Zároveň ucítil, jak nepříjemný pocit zmizel.

Začalo mu to docházet. Prokletý Conan! On věděl, co to tady je. Poslal je do pasti!

„Stůjte!“ zavolal na své muže, ale jeho výkřik zůstal bez jakékoli odezvy. „Neberte to zlato! Je prokleté! Nečisté! Začarované! Přestaňte, okamžitě!“

Nikdo ho ale neposlouchal. Muži byli přímo posedlí rabováním, brali všechno, co by mohlo mít nějakou cenu. Jejich šílenství se stupňovalo, a on tomu nedokázal zabránit. Vytáhl od opasku bič, kterým podřízené za jakoukoli neposlušnost běžně trestal, ale použít ho už nestihl.

Kdo mu vrazil do zad dýku, se nedozvěděl. Ten někdo bodl přesně, čepel mu vnikla do těla pod levou lopatkou a rozřala mu srdce napůl, takže byl mrtvý dřív, než dopadl na mramorovou podlahu. Jeho oči zůstaly slepé, neviděl, jak se v knihovně rozpoutal zuřivý masakr. Neviděl, jak se jeho

muži začali navzájem zabíjet vším, co měli po ruce, jak s výkřiky padají jeden přes druhého, jak se škrťí, bodají, kopají nebo jednoduše mlátí pěstmi až do úplného protivníkovy zničení. Neviděl, jak krev z prořatých žil stříká až ke stropu a skrání hromady zlata, které mělo změnit majitele. Nakonec ale všechno zůstalo ve stejné místnosti, kde ho našli. Nikdo si odtamtud nic neodnesl.

2. kapitola

Dareena nakonec dospěla k závěru, že bude nejlepší, když se do satrapova paláce vydají po setmění. Zнала tamní zvyky a věděla, že se určitě koná další opulentní večírek s hromadami jídla a pití, kterého se účastní všichni členové satrapova dvora, a že domácí bude mít určitě dobrou náladu. To se mohlo hodit. Snadněji se s ním domluví.

Nechali si zavolat nosítka a čtyři silní černošští otroci je odnesli před bránu paláce, který se nacházel v západní části města. Nevypadal nijak vábně, alespoň ne zvenčí, ale Dareena věděla, že je to jen klam. Jakmile s Conanem vkročili dovnitř, obklopil je lesk bohatství.

Satrapa Yacobian byl typický Shemita. Statný, trochu tlustší, než by se slušelo, ale u těchto lidí bylo břicho jakousi ozdobou, symbolem bohatství a moci. Pěstovali si ho stejně jako pověstné černé plnovousy. Ten satrapův sahal svému majiteli až po pupek, což byl zase další ze symbolů – čím delší plnovous, tím významnější člověk. Dareena se tomu ale dost divila – shemitský král Allihar totiž chodil hladce oholený a velmi si dal záležet na tom, aby na tváři neměl ani chloupek.

Dareena provedla Conana vstupní chodbou až do hlavního

sálu, který sloužil coby trůnní, audienční i banketní současně. Byl nasvícený stovkami velikých svící a luceren, jejich kouř odváděly velké otvory ve střeše. Podlaha byla z bílého mramoru, zdi i podpůrné sloupy obložené zlatými pláty, stoly z ebenového dřeva byly pokryty ubrusy z khitájského hedvábí. Kolem nich seděli nebo polehávali muži i ženy oblečení do stejné látky, jen bohatě protkávané zlatými a stříbrnými nitěmi. Všichni vrhali na Dareenu a jejího společníka zvědavé pohledy. Ti dva jako by sem nepatřili. Byli oblečení mnohem jednodušeji, skromněji, a to se sem prostě nehodilo.

Ale ani Dareena, ani Conan si z těch pohledů nic nedělali. Klidně kráčeli sálem směrem k pódiu, na němž stál pozlacený trůn. Nikdo na něm ale neseseděl, teď nebyl čas vládnutí.

Satrapa Yacopian, podobně jako mnozí další přítomní, také ležel na širokém lehátku z pozlaceného teakového dřeva, opíral se o velké prachové polštáře a upíjel ze zlatého kalichu lahodné poitainské víno. Kolem něj se točily polonahé krásky, každá jiné barvy pleti a vlasů. Jak mohl Conan postřehnout, byly tam ženy od Turánu až po Stygii.

Dareeny si všiml, až když došla docela blízko. Široce se usmál, odložil pohár a vstal z lehátka.

„Dareeno! Vítej! Rád tě vidím. Je hezké, že jsi přišla. Čekal jsem tě dřív.“

„Odpusť, potřebovala jsem si odpočinout.“

„Představiš mi svého společníka? Anebo ne! Já sám. To je Conan, barbar ze severu, obávaný válečník a zloděj.“

„Nemýlíš se, je to on.“

„Moc toho nenamluví, že?“

„Ne, on raději koná.“

„Jistě, muž činu. Takové mám rád.“

„Poslyš, nezavolal sis mě, abys plácal takové nesmysly. Co chceš?“

„Ale no tak, Dareeno! Nechci od tebe nic strašného. Jen si popovídat.“

„Dobře, ale pojďme někam, kde je tišeji. Nemíním překřikovat stovku lidí.“

„Máš pravdu, ani já ne.“

*

Yacobian je zavedl do místnosti v zadní části hlavního křídla paláce, jejíž účel však zůstal oběma neznámý. Nebyla to ani pracovna, ani ložnice, ani salón. Byla však stejně jako všechny ostatní přepychově zařízená. Usedli do vysokých židlí, satrapa zavolal sluhy, kteří přinesli víno, a když odešli, obrátil se k Dareeně.

„Prý jste byli delší dobu v poušti.“

„No a? To je zločin? Udělali jsme si výlet k mým příbuzným, Zarrakům.“

„Jistě. Sice ti nevěřím, ale dobrá. Nebudu to ověřovat. Je mi jedno, kde jste ve skutečnosti byli a co jste tam dělali. Jde mi o něco jiného.“

„Mluv.“

„Hledám kapitána Eranise. Je to už více než měsíc, co zmizel. Tedy, i on se vydal do pouště hledat zběha, ale už se nevrátil. Byl to zkušený voják, znal poušť a uměl v ní přežít, ale tohle už je přece jen příliš dlouho. Za takovou dobu by musel dojít až do Stygie a zpátky. Chtěl jsem se tě jen zeptat, jestli jste ho někde cestou nepotkali.“

Conan a Dareena se na sebe překvapeně podívali.

„Ne, nepotkali jsme ho,“ odpověděla baronka a napila se vína. „Ani jsme nemohli. Eranis je mrtvý.“

Satrapa vyskočil ze židle a celý se roztřásl.

„Jak... jak to víš?“

„Prozradil mi to jeho vrah.“

„Kdo?“

„Vzpomínáš si na jeho souseda? Takový divný stařec, Stygi-
jec.“

„Hmm, ano. Myslím, že ano. Eranis se o něm jednou zmínil.
Prý z něj neměl dobrý pocit.“

„Tak to asi nikdo. Ten chlap byl čaroděj.“

„A on zabil Eranise? Tomu nevěřím. Byl to vetchý stařec.
Eranis by si s ním hravě poradil.“

„O tom nepochybuji, ale ten mág zabíjel dotykem ruky, ne-
poradil by si s ním nikdo. I Conan s ním měl co dělat. Naštěstí
přežil, ale jen proto, že to ten šarlatán chtěl.“

„Jenže proč by Eranise zabíjel?“

„Aby se dostal sem, do tvé blízkosti. On totiž na sebe doká-
zal vzít podobu každého člověka, kterého se dotkl. Zabil Era-
nise, vzal na sebe jeho podobu, a nikdo to nezjistil. Klidně se tu
procházel a radil ti.“

„Tomu nerozumím. Chceš říct, že muž v uniformě, který ve-
lel palácové strážci, ve skutečnosti nebyl Eranis, ale ten starý
čaroděj?“

„Chápeš rychle.“

„Nu, připouštím, že poslední dobou se choval nějak divně.
Ale nepřipadalo mi to důležité. Své povinnosti plnil.“

„To věřím, ten mág dokázal vstoupit i do vědomí postižené
osoby a převzít všechny její vzpomínky a vědomosti.“

„Pořád to nechápu.“

„Dobrá, tak ti to vysvětlím,“ prohlásila Dareena, napila se
vína a pak satrapovi ve zkratce povyprávěla příběh spolku
Testament, který jejich přičiněním také zanikl. Když skončila,
satrapa zůstal dlouhou chvíli sedět a zamyšleně hleděl do pod-
lahy, jen občas nevěřícně zavrtěl hlavou. Nakonec se ozval, ale
hlas měl tichý.

„To je neskutečné! Jak to ten šarlatán vlastně udělal?“

„Nevím přesně, ale někde si sehnal nevěstku, obyčejné děvče z ulice, které nikomu nescházelo. Zabil ji a v její podobě se pak dostal do Eranisova domu. Kapitánovi se hezké dívky líbily, ale to určitě víš. Ani ve snu by ho nenapadlo, že je to proměněný čaroděj. Zaplatil za to životem. Jeho tělo určitě najdeš někde v jeho domě.“

„Dobrá, pošlu tam pár vojáků, ať to prohledají.“

„Zřejmě tam někde narazí na díru, tunel, kterým se Tooran přesouval ze svého domu do Eranisova a zase zpátky. Aby nemusel vycházet na ulici. Někdo by si toho mohl všimnout.“

„Ale proč to divadlo s cestou do pouště?“

„Obdržel zprávu, že se má dostavit na setkání v Hallekaru. Proto se potřeboval Eranise ‚zbavit‘. Tak vymyslel způsob, jak ho nechat zmizet a nedostat se do podezření – do pouště odešel jako Eranis, ale vrátil se jako Tooran.“

„Jasně, pochopil jsem.“ Satrapa vstal, přivolal sluhu a přikázal mu přivést poručíka Malabona, který Eranise dočasně zastupoval ve funkci velitele palácové stráže. Mladý důstojník se dostavil rychle, vyslechl podrobné pokyny a chtěl odejít, ale Conan ho ještě zastavil.

„Pokud projdete tím tunelem do Tooranova domu, v žádném případě se tam ničeho nedotýkejte a nic odtamtud neberte. Ať už byste tam našli cokoli – a najdete toho hodně –, nechte všechno na místě. Ve vlastním zájmu, v zájmu vlastních životů. Všechny věci tam jsou prokleté. Poslechněte mě, radím vám dobře.“

„Slyšel jste, poručíku?“

„Ano, Vysosti.“

„A rozuměl jste tomu?“

„Jistě!“

„Tak to tak udělejte, a přežijete.“

Poručík opustil místnost.

„Dobrá, nechme to být. Pojdme se najíst a trochu se pobavit. Jste mými hosty,“ oznámil satrapa a dopil víno.

„Ale Yacobiane, proč neřekneš rovnou, že jsme tvými rukojmími, dokud poručík nezjistí, že říkám pravdu?“

„Proč? Protože *nejste* mými rukojmími. Já vám věřím.“

*

Poručík Malabon se zastavil na strážnici, zavolal si pět mužů ze službukonající jednotky a vysvětlil jim, kam jdou a proč. Vzali si pohodně, dva nesli i velký kožený pytel na ostatky, nebo spíše na zbytek těla svého velitele, a vykročili nočními ulicemi. Panoval ještě poměrně čilý ruch, ale každý, kdo spatřil šestici po zuby ozbrojených satrapových vojáků, raději ustoupil stranou. Netvářili se ani trochu přátelsky a v takovém případě bylo lepší neplést se jim do cesty.

K domu kapitána Eranise to nebylo příliš daleko. Bydlel v tiché, nenápadné uličce přibližně půl míle od paláce. Ani jeho dům nebyl ničím nápadný, od ostatních se nijak nelišil.

Vojáci neklepali, stejně by jim nikdo neotevřel. Neobtěžovali se ani s hledáním klíče – prostě vchodové dveře vyrazili a vešli dovnitř. Přivítal je odporný zápach, který se mohl šířit jen z hnijící mrtvoly. Rychle si ucpali nosy a jeden přiskočil k nejbližšímu oknu, aby ho otevřel dokořán. Průvan po chvíli vyhnal puch ven, ale i tak zde byla smrt cítit všude. Pach nasákl do všeho. Do nábytku, do zdí, do podlah. Ne, v tomhle domě už nikdy nebude možné bydlet.

Kapitánovo tělo našli v ložnici. Mnoho z něj nezbylo, jen kosti potažené zahnědlou, svažetelou kůží. Ležel na široké posteli, o níž všichni vojáci věděli, že ji pravidelně sdílel s hezkými děvčaty z jižní čtvrti. Kapitán Eranis byl starý mládenec,

ale na svůj věk vypadal mimořádně k světu. Byl to velký chlap, vysoký skoro sedm stop, štíhlý a svalnatý, síly měl za dva a byl to nedostižný šermíř. A teď tu ležel mrtvý.

Vojáci chvíli postáli u postele, sňali si z hlav přilby a naposledy svému veliteli vzdali poctu.

„Smutné,“ promluvil nakonec poručík Malabon. „Takový bojovník, a zemře v posteli.“

„A je to vůbec on?“ zeptal se seržant Pedigo.

Poručík nadzvedl mrtvole pravou ruku.

„Velitelský prsten. Je to on.“

„Byl nahý, když zemřel. Nemá na sobě žádné šaty.“

„A jak vlastně zemřel?“ přidal se další z mužů. „Nevidím žádné zranění ani krev.“

„Podle toho, co mi satrapa řekl, ho zabil nějaký čaroděj, a ti zabíjejí kouzlem.“

„Takového chlapa! Jak to, že si s ním neporadil?“

„Protože nevěděl, že je to čaroděj. Vzal na sebe podobu mladé dívky. Tak se sem dostal, kapitán neměl šanci.“

„To je hrozné! A ten čaroděj tady pořád pobíhá?“

„Ne, je po smrti. Baronka Dareena a ten její barbarský milenc ho zabili kdesi v poušti.“

„Nechť se jim za to Ištar odmění dlouhým životem.“

„Dobrá, vezměte ho i s tím prostěradlem a odnesete do paláce. Satrapa rozhodne, kde bude pohřben – jestli v hrobkách pod palácem, nebo jen na hřbitově. Vy tři, vezměte si to na starost. Pedigo a Margipane, vy zůstaňte, ještě se tu trochu porozhlédneme.“

Muži přikývli a beze slova udělali, co jim poručík přikázal. Kožený pytel zůstal nepoužitý, bylo zbytečné do něj cpát ostatky, když se daly odnést snadněji. Opatrně, aby se tělo poškodilo co nejméně, zvedli sametové prostěradlo a vynesli ho ven.

Poručík se dvěma poddůstojníky osaměl.

„Co tady ještě chcete najít, pane?“ nedalo to Pedigovi.

„Vážně, co tady hledáme?“ přidal se Margipan.

„Tunel. Někde by tady měl být tajný průchod do sousedního domu.“

„A co tam?“

„Co asi? Byl to dům toho čaroděje, který kapitána zabil! Měl to dobře promyšlené. Sem vešel jako Eranis, přešel do svého domu, změnil podobu a ven vyšel zase jako Tooran. Nikdo si ničeho nevšiml.“

„On na sebe bral i kapitánovu podobu?“

„Ano, mohl na sebe vzít podobu každého člověka, kterého zabil. Tak se dostával až do paláce. Je to tak, chlapi. Nějakou dobu nám velel ten starý šarlatán!“

„A nikdo z nás si ničeho nevšiml.“

„Přesně tak.“

„Tak pojďme najít tunel.“

„Jistě. Počkat!“ poručík se postavil tak, aby byl obrácený tváří k ulici. „Tooranův dům je vpravo od nás. To znamená, že tunel bude někde tady, na této straně,“ ukázal na zeď po své pravé ruce.

„Rozdělíme se. Každý si vezme jednu místnost a prohledá ji,“ navrhl Pedigo a ostatní přikývli. Poručík zůstal v ložnici, ostatní zmizeli někde vzadu.

Nehledali dlouho. Už po pár minutách uslyšeli volat seržanta Margipana. Doběhli k němu. Stál u mahagonové komody.

„Co je?“

„Bude to tady. Když jsem k té komodě přiblížil pochodeň, průvan mi ji skoro zhasl. Pomozte mi, je to těžké jako žulový balvan. Nechápu, jak to ten stařec dokázal sám odtlačit a potom ještě vrátit na místo.“

„Magie, seržante,“ odvětil poručík stručně, ale seržanta tím nijak neuklidnil.

Odtlačili komodu stranou a otevřel se jim výhled na velkou díru ve zdi. Nakoukli do ní, ale viděli jen tmu. Ani světlo pochodní toho mnoho neodhalilo.

„Jdeme?“ zeptal se poručík a oba seržanti rozhodně přikýkli. „Dobře, ale zapřísahám vás, chlapi! Jdeme do domu čaroděje, a ne jenom tak obyčejného. Ten chlap byl Stygijec. Ve vlastním zájmu – ať už tam uvidíte cokoli, za žádných okolností se toho nedotýkejte. Tvrdí se, že ten dům je plný zlata a drahokamů, ale jestli chcete přežít, nesmíte si z nich vzít ani zrnko.“

„Jasně.“

„Bude to těžké. Bude vás to neskutečně lákat, ale jestli máte jenom trochu zdravého rozumu, poslechnete mě.“

Vlezli do díry, ale museli se hodně sehnout, aby se neudeřili hlavou o strop. Malabon netušil, jak čaroděj díru vytvořil – byla kostrbatá, úzká a nízká. Zřejmě si na ní nedal příliš záležet, proč taky, měla sloužit jen na krátkou dobu. Ale nebyla dlouhá, ušli vlastně jen pár kroků a ocitli se na konci. Tam jim cestu přehradila dřevěná stěna. Malabon na ni zaklepal. Podle zvuku bylo zjevné, že je to jen tenká laťovina. Pokusil se ji odtlačit, ale nešlo to. V malém prostoru se neměl jak pořádně zapřít, a navíc v jedné ruce držel pochodeň. Pedigo mu naznačil, aby mu ji podal, takže měl obě ruce volné, a zatlačil ještě jednou. Něco se pohnulo, ale jen velmi málo.

„Něco to z druhé strany drží,“ podotkl Margipan.

„Možná ne, třeba to jen dělám špatně,“ odvětil poručík a pokusil se stěnu odsunout. Bez odporu se pohnula. I když ji ale odtlačil úplně, byla za ní zase jen tma. Posvítíl do ní, prostor za stěnou byl však hodně malý.

„Kde to jsme, pane?“

„Hm. Ve skříni,“ prohlásil Malabon a udeřil pěstí do překližky před sebou. Rozletěla se na dvě poloviny. Do díry vniklo matné světlo.

Vylezli ze skříně a ocitli se v místnosti neurčitého účelu. Vlastně tu nebylo nic jiného, jen skříň, jejíž zadní stěna sloužila coby tajné dveře do sousedního domu.

„Měl to dobře vymyšlené.“

„Ta stygijská svině! Jak to, že jsme o něm nevěděli?“

„Protože neexistoval nikdo, kdo by nás na něj upozornil. Mnozí o něm určitě věděli, ale nikoho nezajímal, nikomu nevadil. Nijak zvláště se neprojevoval. Podle mne tu žil v ústraní. Nebo na útěku.“

Náhle Margipan nakrčil nos.

„Co je to za smrad?“

„Jde to odvedle. A myslím, že vím, co takhle smrdí.“

„Krev.“ Pedigo nečekal a otevřel jediné dveře v místnosti. Na okamžik měli všichni tři pocit, že se ocitli v samém pekle.

Všude se válely mrtvoly mužů v pestrém oblečení, kaluže krve pokrývaly mramorovou podlahu, krev byla i na zdech, na nábytku, a mísila se s hromadami zlata a šperků nesmírné ceny, které se také povalovaly všude, kam se podívali.

Poručík udělal pár opatrných kroků, nohou si vytvářel cestičku ve vrstvě krve a mincí, a přistoupil k nejbližšímu tělu. Leželo na břiše, ale přesto bylo zjevné, že je to mladý muž nevysoké postavy. Několik dalších krvavých skvrn na zádech dávalo jasnou odpověď na otázku, jak zemřel. I on však stále svíral v pravé ruce dýku s krvavou čepelí, takže asi nedal svou kůži zadarmo. Nebo sám někoho zabil. Malabon tělo otočil, ale dotkl se ho jen nohou. Posvítíl mrtvému do obličeje a překvapeně nadzvedl obočí.

„Toho znám.“

„A já tohohle,“ oznámil Pedigo, který velitele napodobil. Jeho mrtvý byl starší muž s proříznutým hrdlem.

„Jsou to všechno chlapi ze zlodějského cechu.“

„Šílenci! Přišli to sem vyloupit, a pozabýjeli se navzájem. To zlato v nich vyvolalo šílenství.“

„Hej, pojdte sem!“ uslyšeli najednou Margipana. Stál nad mrtvým tělem, také patřilo starci. Malabon se na něj podíval lépe.

„U Ištar! Vždyť je to Sirhan, sám zlodějský mistr! K čertu, co se tu stalo?“

„Nevím, ale jsem rád, že jsem u toho nebyl, pane.“

„Ať už to bylo cokoli, měli bychom se připravit. V jižní čtvrti bude nějakou dobu pořádně dusno.“

„Krvavé dusno,“ doplnil poručíka Margipan. „Než si ti lotři zvolí nového mistra, bude prolita spousta krve. Sirhan to tam držel pohromadě, ale teď, když je po smrti, se to všechno zase rozhádá a popere. Každý si bude chtít uzurpovat mistrovské křeslo, a při tom se žádné ohledy neberou. Jde se nekompromisně, přes mrtvolu. Koneckonců i Sirhan si tehdy před lety cestu ke křeslu prosekal mečem.“

Vtom se Pedigo roztrásl a celý zbledl. Pochodeň mu téměř vypadla z ruky. Zmateně tasil meč a začal s ním chaoticky sekát do vzduchu, jako by před ním stál neviditelný nepřítel.

„Co je s tebou?“ vykřikl na něj Margipan.

„Cítíte to?“

„Co? Co máme cítit?“

„Mám pocit, že na mě ty stěny padají.“

„Nic takového nevidím, ale taky mám divné mrazení v zádech.“

„Je tady!“

„Kdo?“

„Ne kdo, ale co! Je tu Zlo! Celý tenhle dům je zhmotněné Zlo.“

Poručík se rozhlédl po místnosti. Snažil se nedat najevo znepokojení, ale seržantova slova na něj zapůsobila. Byl to starý

zkušený voják, určitě si nevymýšlel báchorky. Leccos už viděl a zažil. Určitě se nejednou setkal i s černou magií a jako každý normální člověk se jí bál.

„Podívejte, pane,“ ukázal rukou na podlahu. Ležela tam velká kniha, otevřená přibližně v polovině. „Ta kniha! Padl na ni kahan jednoho ze zlodějů. Olej se vylil přímo na ni a začal hořet, to je vidět. Ale kniha nevzplanula. Není na ní ani stopa po ohni.“

„Jak je to možné?“

„Zlo ji ochránilo.“

„Možná jen byla mokrá.“

„Vidíte tu někde vodu?“

„Ne, to nevidím. Ale ještě tady chvíli vydržte, chci se podívat do vedlejších pokojů.“

„Jdu s vámi,“ prohlásil Margipan a Pedigo se roztrásl ještě víc. Malabonovi se dokonce zdálo, že mu začínají šedivět vousy, ale mohla to být jen hra světla a stínů. „Hned jsem zpátky.“

Přešli do vedlejší místnosti, ale tam už byl pořádek. Masakr se tedy odehrál jen v knihovně, zbytek domu byl nedotčený. Tady už ale nebylo ani žádné zlato. Velké lehátko svědčilo o tom, že se zde nacházela Tooranova ložnice. Vycházelo se z ní do boční chodby, na jejímž konci byly zamčené plechové dveře. Poručík došel až k nim, ale pak se zaposlouchal, dokonce přitiskl ucho ke dveřím. Margipan ho napodobil. Oba uslyšeli směs divokých zvuků, škrábání a pištění.

„Co je to, u bohů?“

„Krysy. Cítí krev.“

„No, je jen dobře, že majitel nechal ty dveře vyrobít z plechu. Jinak by sežraly i nás. Podle zvuku jsou jich tam stovky.“

„Vypadněme odsud.“

„Jsem pro. Stejně tady už nic nenajdeme.“

Vrátili se do knihovny a naznačili téměř šílenému Pedigovi, že odcházejí. Prokličkovali mezi mrtvolami zlodějů a dávali si při tom dobrý pozor, aby se ničeho nedotkli rukama. Pedigo šel jako poslední, ale až když byli u skříně s tajnými dveřmi, všiml si poručík, že s nimi seržant není. Vrátil se do knihovny a spatřil starého vojáka, jak podpaluje sametové závěsy kryjící boční zeď.

„Seržante! Co to děláte?“

„Zničím to tady, pane. Zapálím! Všechno tu zapálím. Ať tenhle prokletý dům shoří!“

„Neblázněte! Můžou od něj chytit i sousední domy. Přestaňte s tím...“ ale poručík větu nedokončil. Ať už se seržant snažil, jak chtěl, závěsy nevzplanuly. Jako by odpuzovaly oheň.

„K čertu! Ono to nechce chytit.“

„Zlo! Zlo tady chrání všechno.“

„Asi máte pravdu. Pojďme.“

Pedigo rozzlobeně odhodil pochodeň na hromadu listin na stole uprostřed knihovny. Jen bezmocně zhasla, aniž by třeba jediný pergamen začal hořet. Poručíkovi přeběhl po celém těle mráz, ale rychle se zase vzpamatoval. Popadl Pediga za límec uniformy a doslova ho dotáhl ke skříně.

O půl hodiny později už podával hlášení satrapovi a jen přitímí hodovního sálu mohl děkovat za to, že není vidět, jak je bledý.

Když se poručík, vlastně už nový kapitán stráže Malabon vrátil na strážnici, našel oba seržanty, jak sedí u velkého stolu. Margipan si pochutnával na pozdní večeři, kterou mu kdosi přinesl přímo z hodovního sálu. Pedigo nejedl, ale zato si pořádnými doušky dopřával neředěného aquilonského vína. Doslova ho hltal, jako by chtěl spláchnout hrůzu, kterou v čarodějově domě prožil. Část z něj mu stékala po bradě. Kapitán při pohledu na něj podvědomě ucouvl a ucítil nepříjemné mrazení

v zátylku. Seržantovy vousy byly skutečně téměř z jedné třetiny šedivé.

*

Conan a Dareena opravdu nebyli satrapovými rukojmími, jak se zpočátku domnívali. Mohli se volně pohybovat po celém paláci, mohli ho kdykoli opustit, a nikdo je nezastavil ani nesledoval. Yacobian skutečně dodržel slovo. Conanovi to připadalo dost zvláštní, na takové jednání nebyl u Shemitů zvyklý, spíše naopak. Tito lidé měli v povaze zradu, lež a přetvářku. Čest a pravda se u nich příliš nenosila. Pro ně vždy a za každých okolností účel světil prostředky, a to, že jednají zákeřně, je obvykle vůbec netrápilo. Byla to součást jejich života. Satrapa Yacobian byl zřejmě jednou z mála výjimek potvrzujících pravidlo. Zeptal se na to Dareeny, když se byli venku před palácem nadýchat čerstvého vzduchu. Ona si ale jen pohrdavě odfrkla.

„Nedělej si iluze, drahý. Yacobian je stejný gauner jako všichni ostatní. To, že se k nám dvěma chová slušně, nic neznamená. Koneckonců, i já se tomu divím. Něco se muselo stát.“

„Co?“

„To nevím, ale za normálních okolností by nás stokrát oklamal a podvedl. Jako každého. Tohle se mu vážně nepodobá.“

„Možná dostal nějaké příkazy od krále. A ten je ti zavázán.“

„To pochybuji. Satrapa je sice králův zástupce a místodržící, ale jen formálně. Vládne, jak se mu zachce. Erúk je součástí Shemitské říše, jenže je to do značné míry samostatný a svobodný městský stát. Král občas vydá nějaký zákon, ale z toho si satrapa obvykle těžkou hlavu nedělá. Stanovuje si vlastní zákony.“

„Rozumím. Ale tak je to skoro všude. Snad jen některá severní království mají jiný způsob vládnutí. Vím například, že v takové Aquilonii nebo Nemedii jsou králové svrchovanými vládci nad všemi a nad vším.“

„To máš pravdu. Ale existuje tam i něco, čemu se říká rytířská čest. Ti lidé myslí jinak než obyvatelé ve vnitrozemí.“

„Možná by nebylo špatné, kdybychom změnili bydliště.“

„Už jsem si tady zvykla. Nebudu odsud utíkat jen proto, že mě chce nějaký namyšlený tlustý bastard oklamat. Poučila jsem se, vím, co můžu od těchto lidí očekávat, a jsem na to připravená. A vůbec, i ty jsi sem přišel sám, z vlastní vůle. Tak proč bys chtěl najednou utíkat?“

„Dobrá, asi máš pravdu. Víš co? Vrátime se dovnitř. Nějak mi vyschlo v krku.“

„Tak teď máš pravdu ty, Conane. I já mám docela žízeň.“

Dareena se chytila Conanova pravého rámě a společně vešli do paláce, kde pokračovala bujará zábava. Toho, že je ze tmy sleduje pár pozorných očí, si ani jeden z nich nevšiml.

*

Satrapa na muže, který před ním stál, nechápavě pohlédl, zavrtěl hlavou, znovu se napil vody a hlasitě říhl. Ještě pořád se úplně nevzpamatoval z noční oslavy, která se změnila v kar za nebohého kapitána Eranise. Snad s každým si připil vínem na jeho památku, zašel i do kasáren stráže a pohostil vojáky, kteří také drželi smutek za svého tak hloupě zesnulého velitele a současně připíjeli novému. Takže minulou noc se v paláci vypilo skutečně hodně vína. Bude nutné znovu poslat kupce do Poitainu, aby přivezli další. Proto i onoho muže, který se mu představil divným, nepochybně vymyšleným jménem, přijal jen s velikou nechutí. Zpočátku mu naslouchal pouze na půl

ucha a staral se více o to, aby se před návštěvníkem neznemožnil tím, že se pozvrací, ale poslední slova ho přece jen trochu probrala.

„No dobře, chlape. Nevím, kdo doopravdy jsi, a je mi to úplně jedno. Ale pokud říkáš pravdu...“

„Nemám důvod lhát, pane. Nenávidím toho muže určitě víc než ty, nebo kdokoli z lidí žijících v tomto městě. Možná někoho okradl, ale já s ním mám nevyřízený mnohem vyšší účet.“

„Hm, nepochybuji, že ti jde o peníze, ale popravdě řečeno, nevím o tom, že by král Allihar vypsál na jeho hlavu nějakou odměnu.“

„Nejde mi o peníze, těch mám naštěstí dost. Jde mi o pomstu.“

„V pořádku, ale proč do toho zatahuješ i mne? Proč za ním prostě nejdeš a nezabiješ ho?“

„Budu upřímný – na to bych si netroufl. Ne dnes. Před lety jsem se s ním utkal a dopadl jsem mizerně.“

„Jinak řečeno, bojíš se ho,“ prohlásil satrapa a hlasitě se zasmál. „A já ti ho mám chytit?“

„Ne mně. Králi. Když mu ho vydáte, vysloužíte si jeho vděk.“

„K čertu! Co když o vděk toho chudáčka z Asgalunu vůbec nestojím?“ zvolal pán Erúku a mrštil stříbrným pohárem do rohu místnosti. „Začínáš mě nudit, člověče! A hněvat. A nechtěj pocítit můj hněv!“

„Vás ani trochu netrápí, že zde máte nejhledanějšího zločince a nejnenáviděnějšího piráta, který kdy plnil pobřeží She-mu?“

„Ne, to mě tedy vůbec netrápí. Nikdy jsem na pobřeží She-mu nebyl, takže on mi ani nic neukradl. Proč by mě to mělo trápit? Víš co? Nezatahuj mě do svých soukromých sporů. Je mi úplně jedno, že jsi kdysi před lety od něj dostal nakládačku. To je tvůj problém. Vyřeš si ho, jak umíš.“

„Rozumím. Takže pomoci se od vás nedočkám?“

„Myslím, že jsem se vyjádřil dost jasně. Tento rozhovor skončil. Ven trefíš sám, nebo mám zavolat strážce?“

„Děkuji, pane, trefím sám,“ odpověděl muž a s úklonou opustil místnost.

*

Satrapa ještě chvíli zůstal nehybně sedět a hleděl za odcházejícím cizincem, který vypadal jako Hyrkánec, ale mluvil a oblékal se jako rodilý Shemita. Nu což, takových bylo v zemi hodně. Počkal, než mu muž úplně zmizí z dohledu, pak mávl rukou a narovnal se na stoličce, aby vypadal větší. Z kouta místnosti se tiše jako stín vynořil jiný muž, který ani nevypadal, ani se neoblékal jako Shemita, přestože by se to k jeho úřadu hodilo. Onen muž pocházel z Nemedie a do Erúku přišel před pár lety coby vyhnanec, poté co se v paláci v Belveru vyměnil panovník. On sám tomu svrženému dělal rádce, a když se to satrapa Yacobian dozvěděl, s radostí ho přijal do svých služeb.

Celou dobu stál nehybně na místě a beze slova pozorně naslouchal celému satrapovu rozhovoru s cizincem. Ten o něm ani nevěděl, jeho skvělou schopností bylo, že se dokázal doslova rozplynout, ztratit se jako duch, aby se vzápětí zhmotnil někde jinde – obvykle tam, kde ho nikdo nečekal.

Došel ke svému pánovi, posadil se na jednu ze stoliček a sepjál ruce, jako by se modlil. Ale satrapa dobře věděl, že jen přemýšlí a čeká.

„No, Ilzere? Co ty na to? Co mi poradíš?“

„Neuvěřitelné. Amra. Lev! Po tolika letech...“

„Co o něm víš?“

„V podstatě to, co vám řekl ten chlap. Opravdu to není tak

dávno, co se před ním a jeho černou bandou trásly všechny přístavy od Kordavy až po Kush. Měl přítelkyni, pirátku Bélit, která byla snad ještě divočejší než on. Nakonec se vydali někam proti proudu Styxu a narazili na nějaké zapomenuté město v pralese, kde žili okřídlení démoni. Ti způsobili zánik celé bandy. Od té doby je od nich pokoj. Ale lidé žijící na pobřeží na ně pořád vzpomínají a mají při tom husí kůži. Nevycházím z údivu, že se objevil právě tady, a dokonce žije s mou sousedkou.“

„A ty jsi o tom nic nevěděl?“

„Věděl jsem, že má Dareena přítele, cizince. Nikdy mi ho však nepředstavila, vlastně až tady jsem se dozvěděl, že se jmenuje Conan. Ale ani mně hned nedošlo, že je to ten pirát. Moje chyba.“

„Dobrá, nemusíš si to vyčítat. Ale je to divné – žije v Erúku už kdovíjak dlouho, a nikdo za mnou nepřišel s tím, s čím ten chlap před chvílí. Zjevně tady jeho jméno nikomu nic neříkalo.“

„Znali Conana zloděje ze Shadizaru, ale nepoznali Conana Amru. Neměli důvod ho poznat.“

„Myslíš, že bych z jeho dopadení mohl skutečně mít nějaký prospěch?“

„Nepochybně. Hodně lidí vám bude zavázáno, pokud jim ho vydáte.“

„Dobrá.“

„Pokud smím, pane...“

„Mluv.“

„Asi by nebylo rozumné posílat pro něj strážní oddíl. Vojáků nemáme nazbyt, a nepochybují, že bychom o všechny přišli. Nebo alespoň o většinu. Když se ten muž ocitne v nebezpečí, není radno stavět se mu do cesty.“

„Ale jak ho chceš chytit bez boje?“

„Znám způsob.“

„Dobrá, tak se do toho pusť.“

„S vaší pomocí, pane. Pozvěte baronku Dareenu a jejího společníka k soukromému rozhovoru do paláce. Řekněte, že se to týká osoby kapitána Eranise. Nebudou mít žádné podezření. Zbytek už nechte na mně.“

Satrapa se při posledních slovech svého rádce jen spokojeně ušklíbl. Ilzer byl v jistých věcech skutečně vynalézavý a spolehlivý. A satrapa nepochyboval, že když jednou něco slíbí, tak to i splní.

*

Conan a Dareena prožili docela klidný den mezi chladivými zdmi jejího domu a byli spokojení. Vlastně Conan ani nebyl – začínal se nudit. Měl všechno, a to mu vadilo. Nic se nedělo, a na to nebyl zvyklý. Potřeboval vzduch, pohyb a dobrodružství. Dareena ale byla po příhodách v Hallekaru ještě pořád hodně unavená a neměla chuť pobíhat po poušti a mávat dýkou. Potřebovala mnohem delší odpočinek než on. Jemu stačilo pár hodin spánku, aby byl znovu plný sil a odhodlání. A někdy ani to ne, musela mu stačit velká číše vína a kus vepřové kýty upečené do křupava. Snažil se ale hostitelku a milenkou respektovat a trpělivě čekal.

Právě vstali po odpolední siestě, když se domem rozlehlo bušení na hlavní dveře. Služka otevřela a uvedla muže v oblečení satrapova sluhy, který paní baronce oznámil, že Jeho Výsost by s ní a s jejím společníkem ráda ještě jednou hovořila a dovoluje si je pozvat k návštěvě paláce. Bylo to na satrapovy zvyklosti velmi slušné pozvání.

„Co může ještě chtít?“ zeptal se Conan podezíravě, když sluha odešel.

„Netuším, ale dozvíme se to jen tak, že tam půjdeme. Ostatně, vidím na tobě, že už tě nebaví sedět doma.“

„To máš pravdu. Pojdme.“

S oblékáním se nijak nenamáhali. V paláci se určitě nekona-la žádná oslava, na soukromou audienci u satrapy nepotřebovali společenské oblečení. Do paláce se vydali pěšky. Slunce už bylo nízko, a navíc se skrylo za šedivé mraky, které přinesl vítr od západu, takže podvečer byl velmi příjemný. Proč by se měli potit v zakrytých nosítkách, anebo zbytečně trápit koně? Do paláce to nebylo zase tak daleko.

V předsíni satrapovy pracovny je přivítal Ilzer, první rádce a Dareenin soused.

„Vítejte. Pán bude mít radost, že jste přišli. Ale nejdříve by Jeho Výsost Yacobian ráda hovořila soukromě s tebou, Dareeno. Tvůj přítel tu zatím může počkat.“

„A co ode mě chce?“ zeptala se baronka nedůvěřivě.

„Nelíbí se mi to,“ přidal se Conan.

„Nemáte se čeho obávat. Ani jeden, ani druhý. Podívej, Conane, můžeš si nechat meč a dveře pracovny zůstanou otevřené, abys na Dareenu viděl. Klidně se sem posaď, napij se vína a po chvíli pán určitě zavolá i tebe.“

„Dobrá!“ odvětil Conan a Dareena vešla do pracovny. Nebyl rád, ale konečně, v předsáli byli sami, nikde žádné strážce a ani sám Ilzer nebyl ozbrojený. Posadil se na židli u stěny, kde stál stolek s karafou a sklenicemi, do jedné si nalil a napil se. Cestou do paláce mu skutečně vyprahlo. Seděl tak, že viděl Dareenu i satrapu, jak spolu mluví. Také oni popíjeli víno, ale byli poměrně daleko, takže z jejich hovoru skoro nic neslyšel.

*